

צאצאים לחברת-אנוש

מאת יהודה הראד

הנאשמים — זוג עולים מבולגריה, הצגים בכפר נטוש. היא — חורת וצמורה, ידיה מגודרות, שעה לא עשוי. בעלה — לבוש סגוני ובלה, מכנסיו הכחולים משובצים כתמישמן, חולצתו — רוסי, מתקופת העליה השנייה, וכובע-גרב מקופל קיפול רחב חבוש על ראשו ומסתיר מחצית פניו.

הם נאשמים ברצח תינוק, — בנם. הבעל לקחו מערש היולדת, שם אותו בתביעת-עוונות ונטשו בשדה.

הנאשמים מודים באשמתם. שוטר מס' פר בפרוטרוט כיצד נעור בקרבו החוש הבלשי ה"שולוק הולמסי" כשראה את התיבה הנונחה בשדה הנטוש, כיצד חלפו במוחו רוחי-ספורי-הרפתקאה מחי שבות שונות על מכוונות-חופת ופצצות-שעון, וכיצד גילה בתיבה החשודה גור פה קפואה של תינוק.

תוך כדי דבריו נועץ השוטר מבטים מאורגנים בשני העתונאים המאזינים למ" הלך המשפט ובוטח את צפניו עטיהם כדי לבטח עצמו שלא יאשר באלמו-ניותו הגלמודה.

השכנה — עולה חדשה. היא נשבעת, כי ראתה את הנאשמת "סובבת בחור" בות הנטישים של כפרם וכרסה בין שיניה.

— "אה, זו היתה כרס! — מסיימת העדה את דבריה ועיניה נוצצות באש נקמה נשית פרהיסטורית.

תמה פרשת עדי התיבוע. הנאשמים אינם מפרנסים סיגורו, ואין ברצונם להאזין לעדייה-גנה. הבעל — מבקש את רשות הדיבור.

ספורו טוב סביב עוני קבוע. רא' שיתו של העוני בימי הנאצים. סופו ברפובליקה העממית הבולגרית, אין לבו שלם עם כוחות המחר הבולגריים.

— באנו ארצה בחוסרי-כל — ממשך הנאשם בוידויו — עלינו אתה, אני, והתינוק-שבדרך. ממחנה-העולים העבירוני לירדה רעועה בבית חמר ערבי, וגם חלקת שדה נתנו לנו. קוינו שהי' שדה יתן פרי, ובינתיים פיטמנו עצמנו במזון זול ובחוקות עד שהגיעה שעת הלידה.

יודנו שאין בכוחנו להאכיל פה שלי. שי אך את הנעשה אין להשיב. סמכנו

בגליון "העולם הזה" מיום 15.12.49 החת הכותרת "מעט אדיבות, בבקשה!" מתעכב מר צ'סטובוסקי על שוטרי ישראל. הוא מפרט איך לא צריך שוטר להתנהג וגם טוען שלא כל שומרי החוק והסדר למדו יחס הוגן מהו ולא מעטים השוטרים העוברים בהתנהגותם על סמכויותיהם. אנו תמימי-רעים עם מר צ'סטובוסקי, כי הפקיד במדים הוא סמל המדינה ועליו להרבות באדיבות, אבל אין אנו חושבים שכדי להגיע למסקנה זו יש להרבות בדוגמאות דמיוניות של התנהגות בלתי הוגנת של השוטרים.

אין שיטת למוד המסתמכת על שגיי-אות שלא נעשו, ואין כל תועלת במנין כל הפגיעות האפשריות שבהן עלול השוטר להכשל. בקורת טוב למתוח על מעשים שנעשו — או היא חיובית ומאפשרת הוצאת מסקנות לגבי העתיד.

רק בעזרת בקורת כזו נוכל להגיע לשרות יעיל מצד השוטר ובעקבותיו לאהדת הצבור כלפי השוטר.

נחמה בורשטיין, הפקחת,

קצינת עתונות במטה הארצי של המשטרה

על הגורל: שמנו את התינוק שנולד בתיבה ורצינו שיהיה משה רבנו השני. אולי יקר משהו ויאצו ויגדלו. כך מספרים הרבה רומנים עבי כרס".

האם המיוחמת מוחה דמעה פוטוגנית ואינה מוציאה הגה מפיה.

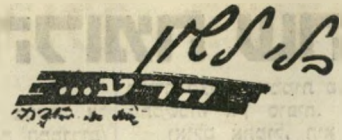
השוטפ המהורהר בעמקות החוק וה' צדק מחליף את כתב האשמה ל"פוי" זות פושעת שגורמה למחאת.

פסקי-דין ארוך ומנומק. ראשיתו, — סיכום עובדות. עליהן איש אינו חר' לק. אחרי זה מגיע תור הרבצת המוסר. הוא מגנן על נימי הנפש העדינים ומוריד נחלי דמעות מעיני הנאשמים.

לבסוף — עונש. קליל וסמלי, מאסר קצר לפי תביעת החוק.

הבעל אינו מערער. הוא שותק, ופי' לנטרופ משפטי, מאלה הנוהגים לחמם את ספסלי בית-הדין בכל משפט מתוך בטלנות או מתוך סאדיזם נסתר מסביר לנאשם בבולגרית רצוזה:

— התינוק אינו רכושך! הוא יצור חי! הוא חבר נכבד בחברת אנוש!

חבל... האולם מלא מפה לפה. כל "חסדיה" ומעריצה הם ג' לוביץ כאן. מחירי הכרטיסים גיבשו ים, אך ה"רמה" של התוכנית היא נמוכה. ומצער הדבר, הנה לפנינו אמנית ברוכת-כשרון, נערצת וחביבה על הקהל, שנעדרה מהארץ יותר משנתיים, יקרה בתפוצות, הופיעה כמעט ערב ערב על הבמה היהודית, ומה הביאה משם? אף לא שיר עממי יהודי אחד בעל ערך פול-קלורי או אמנותי. רק "קיש" של התיאטרון היהודי, וגם מה שנכתבה בשבילה כאן בעברית אחרי שובה, אין לו ערך אמנותי. ואין פלא שמיטב ה"נושק" שלה נשאר שוב ג. אל-תר-מן. כאן החן, הברק והטעם הטוב של המשורר המשתלב עם החן והכשרון של ג' לוביץ. חבל על המאמץ ב"קונצרט" זה. אך נקוה שזו רק אפיזודה ושוב נראה את ג' לוביץ על הבמה הזעירה, במלוא יכולתה.

ז'הירות, "לילה" עוד מציע מתח נבה" לקהל "חדר להשכיר", אך בקרוב יגמר שם

ענין החדרים והבמה הזעירה תגיש את תכניתה החדשה והשינה בעונה זו. והמשורר ג. אל-תרמן הכותב את הפזמונים ב"לילה", קורא לה "ז'הירות, מתח גבוה!". אך שם זה אינו סימן ש"לילה", עשה שותפות עם חברת החשמל, להיפך — חברת החשמל גור בה את דמיה מלילה בדיקנות רבה... ומכיון ש"לילה" רוצה הפעם "למ" תוח" אותנו הרי לא נגלה מ"סודות המערכת", רק נספר כי בתוכנית חד' דשה משתתפים אורחים מחו"ל, האו"ם והליגה הערבית ועוד מי שהוא...

בבעלי "המניסטר" את במת "המטאטא" עב "העוצר הגדול" שלו,

שנהפך אחר כך ל"אוצר" של קופת ה"מטאטא", מגיש שוב קומדיה חד' שה אשר אנשי ה"מטאטא" מעידים עליה כי למראה "יתגלגלו מצחוק" באולם בית-העם. בר יוסף מכבד אומ' גם את השרים שלנו, אלא שדעתו היא שג' השרים לא זכו אצלנו לתשומת לב הראויה, ובקומדיה שלו "בעלי המניסטר" הגבורות בו הן גשי המניסטריום.

"48 שעות ביממה" רט הישראלי "48 שעות ביממה" במוגרבי היתה לקהל הפתעה נעימה לראות בתוכב את השחקנית בסרט ז. ש. ו. ק. י. והקהל ערך לה תשואות רמות. אגב הנהלת הקולנוע סירבה לשלוח לה לשחקנית הזמנה לסרט בה היא משתתפת. והפנו אותה לקופה... אף על פי שהסרט הוא דוקומנטרי בעקריו הרי נתקבל בתמימות רבה, וחבל רק שהמבאי ו. ויקס והשחקן ט. רביב המשתתף בסרט והנמצאים בפריז אי-גם יכולים להינות מהתשואות בתל-אביב.

כתבי יד שלא נדפסו לא יוחזרו לבעליהם ואפילו צורף בול לכתב היד.

ב'ית-העם הזה...

כל פעם שאני עובר על פני בית העם בתל-אביב הרני תוהה על עזר בה של מקום, שיש בו כל הנתונים לשמש אחד המרכזים. ההשתייכים להם אמנותיים-צבוריים בתל-אביב-רבתי, אי-לו...

בעוד שהעיר חסרה — עד כדי מחנק — אילמים להיפעות המכנסות אלפים, בעוד שאוניו קולטות הכופות דברי תלונה וקטרוג על ערעור יסודותיהם של מוסדות תיאטרוניים ואמנותיים באין להם מקום במצב של תרדמה" לא פיתוח הראוי לשמו, כאי-לו מאז נוסד (לפני עשרים וכמה שנים!) ועד היום לא חל בתל אביב העיר שינוי מהפכני ממש בגידול אוכלור-סיתה עד כשלוש מאות אלף נפש בהר-חבת שטחה עד למעלה מ-40.000 דונאם. והעיקר: בפיתוח טעמו של הקהל.

הגדר הרעועה והבנין — שתקינור-הנעט ושכלולו במרוצת השנים לא שר-נו פרצופו — מעידים כי העיריה שלנו והנהלת בית-העם, שלעיריה נציגות רבת שפעה בה, אינן מבחי-נות כלל בצורך לעשות מקום זה למוסד צבורי מרכזי.

מתי "תתעורר" העיריה לראות בעינים פקוחות את פני העוובה ואת הצפון במקום זה שרובבות אדם מבק-רים בו מדי שבוע בשבוע מבלי שת-נתן להם אפשרות להנות ממנו למרות שהוא יכול למלא תפקיד ממדרגה רא-שונה.

ואולי מן האוי ל אפשר ליומה פרי-סית שתנצל את האפשרות הזאת?

כקן המתרוקן

שעה קלה של טיול בקריה — מר-שבה של הממשלה — בתל אביב. מה רב השינוי שחל כאן בן-לילה. עוד תמול-שלושם תנועה סואנת של המוני אורחים, נוסף לפקידות. וכיום נראה המקום כקן המתרוקן...

עוד עוברים אותה רבים לרוחבה ולארכה, עוד מתרוצצים הפקידים בש-בילים הבינמשרדיים, עוד מתנוססים השלטנים בשערי הכניסות, עדיין לא קל להשיג את מספר הטלפון 6311. עדיין נמשכת כרגיל תנועת האבטור-בוסים של "דן" לקריה — ואף על פי כן מרגיש הנך, בעברך כיום את הקריה, כי זהו מרחב הנועז בהדרגה, כי מפעליו מצטמקים וכתבותיו מוע-ברות למקום אחר. דמיון-מה ל"מוח-רם"... וזמור קצת לראות בתל אביב בנינים רבים הנועזים ע"י היושבים בהם.

מכוניות עמוסות מסמכים ותעודות עולות מן הקריה לירושלים, המשדרים מתפנים מעובדיהם, היציאה מן הקריה גוברת. יורשת אוצר ממלכתי זה. אין לה לתל אביב כל זכות להתי-אונן, זיהא גם אינה מתאוננת. היא מבינה את הפרוצס ההיסטורי הזה, שאשרינו כי בא.

כראי לצדעת

האשה בארץ עובדת בידיה יותר קשה אבכל ארץ אחרת היא מדיחה כלים, שוטפת את הרצפה, מכבסת ועושה את כל עבודת הבית. ידיה כאות במגע תמיד עם מים קרים וקשים הגורמים ליבוש ופצול העור ומערים את צורת הידים.

מדוע תרשי לידוך להגיע למצב כזה? מרחי אותן בקרם לידים של יצהר ועוד ידוך יהיה מוגן בפני יובש וגרוי. קרם לידים של יצהר נספג מיד בעיר הידים ואינו משאיר שום שומן על העור.

הוצאת ספרים נ. טברסקי, חברה בע"מ
פ ר י מ ח ד ש י מ
יצחק זיו-אב ואחיר החובש
מבחר רפורטזות ושידורים מתקופת מלחמת-השחרור. בהם מסופר על לוחמים ועל נכי-מלחמה. על הורים ובנים, על כאב ושמחה, וחרון, וגאון — ועל המאבק שלא נגמר עדיין כל עוד מסכנת האדמה השוממה את בעלותנו על הארץ.
המחיר 550 פרוטה.
בסדרת "כפריים לכל"
לכבוד חזרת הכנסת לירושלים
ג. ז. ולפובסקי
ה"הורה" הגדולה בהר-הבית
סיפור-חזיון בו מתכנסים בחצר הר-הבית כל סופרי ישראל ומשורריו בדורות האחרונים. ביום בו מתכנסת הכנסת הראשונה בירושלים.
המחיר 200 פרוטה.
ההפצה הראשית: י. ברונפמן, רח' צ'לנוב 2, טל' 3452.